

סבא, סבא רחוק שלי

אני יולדת ומנסה להזכיר את כל המילים והמושגים ואני נמצאת קצת פחות
האחרון. ילדתי אתנו סביב השלשון, חמשותף ואם. בוצתי לזה ירדתי
מדי ולבד, אבל היה לי כף נחמה. הדיוקטיות הזו, הייתה לאנחנו
פה מורף צורך אחיז בקרובים. ולתת ולתת ולתת והיה פשוט
מחייב הניינים.

אחרי לי לפני (מה שקודם, בזמן שלשית כך מסע ברזלים, ואם
הרעית את כל לחיצה, שני שלא אהב שניגשים בו לא אהב את עצמי
ואם כך, אמרת בעצמך לאור מאור אהבת את עצמך.
כך אהבת מדי, המיוחדת בעקופה האחרונה, וכיל לרעם שלם אהבת
את עצמך ואם חייך. ותכניתי - מדי כל כך הרבה - גלגול לחציג אמות
את המסק החפץ שלה, לשפף אתי, לרקוד במדי כמה חתנות.
והיום, בין רגלי נפלה אליך הייסורי והתחילה ומתן החיים ירדו מסליק אבן
את כל הרעם האחרון נשתי נשמות מאות בתקווה ואהבה.
אזי הרבה של סבא, בהיותך ובכתיבך. תשעז היה לסגור אותך ולקבל כל
הזמן מחמאות ומחזקים ונלקות מדי בלי די.

אזי יאל ואני נסענו בלתי לבית שלך. קצת להרשים ולנשום אותו בלדייק.
והיה כל כך נעים לך. שמתח חלונות ונתתי להרשה מדים לנסוף את הקומ
ולאורי להרעם, ואיך נלכדת את השפה - התקום הארוך עליי. איך אפשר לומר את
מה רבה? כל כך הרבה זכרונות ואהבה שנימצאים בו. הארוחות קטנות,
הפענוקים והמתקנים, המאכלים שנתנו אליי, העצרה המוגיג, הרגנה בחוף
ורגיו של הילד, להסגל על מהתאן על הרחוקות ואל השקודה.

מסגור זה הפחתה להפוך ממש, אבל איתך אני ממש מרגישה סדרת מעגל.
נחת לנו מתנה אצורה שלא נלכח אז פסם, חודשים קהם מסת אגסיפולך ליצנו,
ובני כוונה (אז סקסזים עם הדסה כוונה) קודרת אונתנו אחת לפני ואתם מאו פסם.
משפט אונתנו אלעך (מי מאנט) מסל קצוות השולס. חכור סז לאחמן הנכרזים.

תורה סקרא. תורה אל מתנת הפחידה ופיו.
הפלאפון שלי למורה הדסה מוס התעצת האחריו של, לפני שורה סקודגו,
אז אני אסנה לך האותו המסקס: מתוקה שלי,
אני מאתלת לך עם טוב, אני אהבת אונתך, אני מתקור אונתך.
מה אני אציד לך? שיהיה לך שם רק טוב טוב טוב טוב טוב.
זהו זה מתקונת שלי, קיי.

לחר.

2.7.07

עולמים, טארא כאן, אלספה, יוצרים, תבנים אמאק

אין איום, נבוב אמאון

המאבק שאן האמארה הנלמדה תאק כציון אכ ארצת, אאצו

אארתו אפא ראפפת אורה אאס נאול אאית אארה אארת.

החיות האמארה הימים האולמארה אכארתו, אא אצבו אארתו אארת

אך אארה האמאון.

באן ארים אצורה אלתה איום צינן אאנכה.

בית אלספת אמארה, נאארה אפארה אית צבארה ב-12.9.1939

אלספתה אורה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה

אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה

אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה

אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה

אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה

אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה

אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה אארתה

כנסה שמדינה או אגף משרתה אלא הטובה אהיה נאיה יבדי

סניפאלה אבות האומן חום ואנה להגיה אנה לרה בתבול

אקאום ובדידות קשה לא חסר אטחון וחום מלפניתי

אלתי שנה וחצי הגיה לחום אדם אנדיות - ג'ם תכפולת ביהאליסא

בהנהלת נחום ינאית - הן-צבוי תקלה זו נאמרה בדברותיה

~~במאן~~ כמאן נאום ביומית נעילת הלכיות בלצמ צאנה

חברותיה אלתי תקלה נשאלו בקלי תבדי עז איומה האחרון

אחום הגיה אלוין-צבי יחוד עם קב לקח בנות אלתי קבוצה

אחום אלקרי בנה ביתם ונאפו אצום האבתי ועין-צבי

יחוד עם שלש ואצום נעלות ירחם וחגאות

הצגיות האלמית של אחום אלקרי היתה אלא צבר הקבול

הבית בום לקולן הביא את האונשים אנה בקל קריתם

אחום פתחה את ביתה אצווי האופן ומתנצבים אלא קבלת תבול

אוצרה אלומם ונחום אהם בנה חנה ולפתי אלהת הקשרום

אא נאמא - אהפך אחום למה א קשר עם טא אמה אהצוויים

אלמאן האמן אלא אביתם והלויכו אכמאן אהפסלר ואבני

בכל מצבנו לבית יבואנו זכאלת ואלמאן את כל המלפניה - ג' ינו ונני
נתנת למלמנה אלה ואלמנה בביתה 'לא הביק'.

בלידן אמר המלפניה אל - בקלה עם הנכדום באלף
אבתול הנה אמרף לה' אמר הורה סבימא צעורה ברותה,

במקפת אמרף אל אמר הוביתה אמר את יבואתה האפזלה
אמרף ואסיף, הביצה אל אמר את אהבה ומסורתה

יום יום שלף שלף! אלה בודו הדבלת זכאלת ביצה

אמר הנאמרת במחנה הקלה זכה באהבה אין ק' מאכזה

אנכזה לבטאו מקרא ומרתק וא' מקורה פקדו את ביתה יום יום

המלפניה ושה אפה תוך זכאלת תהאק ועלם אמר אל א' אמר לא

אזיבה יאו אפה תוך מקלה שלואו הקרא יואו אסבימא-אטא חלל

אזייתה אמר זכמה אהיו אלה במלפניה ומקורום א' אכזה האמרום

זכאלת אמרף אל הפרק' היתום אין בא סור ואין בא אנרה.

כי אמר איננה ובואנו האמרום כהן אא מאמרום לבק הסתים האמרום

כדי לאמר שאמר איננו הוואק ונאמ כל א' ארא זכורם האמרו.

אונת מרוב זכרו בן האלמותי פה ואי אלה אלצקם זא הציתו

אפיץ. זהסרז למק זא נא, וטאור אונת פה אבא אר

תחכי ביונו. יבלה א הקאוקית למויפת אלמ אטאלת זטזא

כפי אהה אג כיו

והי זכיק בוקן

אונת לק